

Kuba kommer inte att falla!

André Vltchek, maj 2016

Jag vet inte vem som har hittat på ryktena om att Kuba nu – efter Obamas besök - helt tappat kompassen och kan kollapsa när som helst. Spekulationerna ökar och vissa vänsterkretsar i USA och Europa har redan förväxlat dem med verkligheten.

Jag känner, beundrar och älskar Kuba. Det är en enastående stark, beslutsam och motståndskraftig nation. Den här gången valde jag att ta bil och besöka avlägsna byar, revolutionshistoriska platser och det område vid Guantánamobukten som USA-imperialismen stulit från Kuba. Jag körde över 100 mil från öst till väst: Santiago de Cuba, Guantánamo, Grisbukten och ett av de fattigaste områdena innan revolutionen - sumpmarkerna på Zapatahalvön.

Jag ville ta reda på om kubanerna var medvetna om det dödliga hotet från norr? Beredda att kompromissa? Började den revolutionära andan svikta? Jag är säker på min slutsats: Kubanerna vet. De är mycket medvetna om vad som ligger bakom USA-presidentens vackra ord. De kommer inte att ge efter och de kommer inte att förråda revolutionen.

Faran från USA är verklig, den finns där, alltid. Tvångsmedel, fulspel, machiavellisk politik – de kommer att ta till allt för att få revolutionen att spåra ur, och krossas. Men tro inte för en sekund att Kubas folk inte inser vad Imperiet försöker uppnå. Kuba står stadigt, som det gjort i årtionden. Och det går bättre nu än tidigare.

Kuba är världens mest internationella land.

Det har visat solidaritet med dussintals förtryckta och behövande länder. Det har redan gjort så mycket för andra i resten av världen. Gör nu något för Kuba, i stället för att sia om landets kollaps!

I Santiago de Cuba gick jag till Casa de la Trova. På övervakningens gamla parkettgolv dansade flertal par av olika hudfärg kind-mot-kind till ett lysande, euforiskt band. Här behövs ingen ”politisk korrekthet”. Inget är påtvingat. Jämställdheten mellan ras och kön kommer naturligt, instinktivt, som en självklar ”biprodukt” till revolutionen.

Oräkneliga kubaner stred och dog i kampen för att befria afrikanska nationer. Tusentals kubanska läkare och lärare arbetar fortfarande i några av världens fattigaste hörn. Kuba kämpar för medmänniskligheten och står på de förtrycktas sida, för kvinnor, män, barn - alla förtjänar att leva med värdighet.

Därför hatar USA-imperialismen Kuba. Därför försöker de med sin hätska propaganda svartmåla revolutionen. Därför försöker de med alla till buds stående medel få Kuba att överge den kommunistiska vägen - genom direkta angrepp, blockad och nu genom skrupelfri ”normalisering”.

Ignacio Guerra Betancour, 64-årig matematiker i Santiago de Cuba, är beslutsam anhängare av revolutionen och systemet. ”Det är klart att folk är skeptiska till Obama och varför han besökte Kuba. som tur är har kubanerna fortfarande revolutionärt blod i ådrorna så det räcker. Och

André Vltchek i hästkrafter från 1952
Internationell journalist, med fokus på ”3:e Världen”

de är smarta! De vill inte bli koloni igen, och de vill inte ha kapitalism. Här vill vi bara förbättra vår ekonomi lite grand, men annars är de flesta nöjda med vad de har. Jag minns hur det var före revolutionen. Det var hårt, förnedrande... med undernäring, okunskap och utsugning... Allt förändrades helt när kommunismen kom. Jag är inte rik nu heller. Min fru och jag har arbetat hårt hela våra liv. Hon är läkare och har varit med i den internationella läkarbrigaden. Och alla i vår familj har fått en bra utbildning. Vår son är neurokirurg. Vi har inte mycket, men vi har tillräckligt; vi har det vi verkligen behöver. Och alla lever meningsfulla liv.”

”Men nu kommer USA definitivt att försöka destabilisera Kuba...”

”Självklart! Det vet vi alla. De som säger att de inte vet är en del av sammansvärjningen mot Kuba. Vi ser vad Väst gör runt om i världen. Men vi kommer inte att tillåta Kuba att falla. USA kommer att försöka med alla möjliga trick, men de skulle aldrig våga invadera. För de minns Grisbukten och Playa Girón. Vår nation har stort hjärta men kan också sätta hårt mot hårt. Här finns mod. Vi skulle aldrig tillåta att vårt system försvinner.”

Playa Girón...

Hit dristade sig USA. Och förlorade, spektakulärt. Hela nationen mobiliserades. På ett enda avgörande ögonblick blev denna gröna, vänliga ö en monolit, en betongbarriär. ”De” kom inte igenom! Folket de kom för att ”befria” stoppade dem.

Till Playa Girón körde jag en omsorgsfullt renoverad skinande Chevrolet årsmodell 1952. Först på den imponerande sexfiliga motorvägen, sedan på en tvåfilig landsväg. Kuba höll på att förändras, på ett imponerande sätt, jag såg det överallt. De hemska åren av extrema

Huvudgatan i staden Guantánamo

uppföringar var över. Nu finns det utmärkta vägar över hela ön, bekväma och rena rastplatser och bensinstationer.

”Titta, apelsinodlingar!” Dariel, min vän och andreförare pekade hela tiden ut saker för mig. ”Och här är en enorm sockerplantage... och majs...”

Fälten var väl underhållna och byarna längs vägen var enkla men rena och självhushållande, med läkarstationer, skolor och all grundläggande service. Kuba verkade inte rikt, men inte heller fattigt. Det såg mycket bättre ut än för tre år sedan. Det höll definitivt inte på att ”falla samman, kollapsa. Det växte, förbättrades och utvecklades.

På det lilla men informativa Girónmuséet såg jag bilder, kartor och dokument som förklarade den av USA organiserade och finansierade brutala invasionen i april 1961 för att störta Fidel Castros regering. I 72 timmar rasade hårda strider och inkräktarna besegrades. Nu kantas vägen ända till Playa Girón med monument över stupade kubanska kvinnor och män som försvarade sitt fosterland mot världens mäktigaste imperialiststat. Oräknliga mäktiga affischer påminner de förbiresande:

GIRON - USA IMPERIALISMENS FÖRSTA STORA NEDERLAG I LATINAMERIKA! PATRIA O MUERTE!

Museichefen sa: ”Vi är väl medvetna om vad som händer runt om i världen. Vi ser på nyheterna, och på TeleSur och vi diskuterar det som sker. Angreppet här är bara ett av tusentals hemiska brott som imperialismen begåtts.”

Revolutionär miljöomsorg

I Kuba ses allt från landets försvar till omsorgen om miljön som revolutionära handlingar. Jag körde genom det imponerande naturområdet på Zapatahalvön, som finns

med på Kubas preliminära världsarvslista. I den ensliga byn Soplillar, 5 km från Grisbukten, finner jag ett litet museum och ett vackert bibliotek med en imponerande samling böcker. Bord och stolar är handgjorda med kärlek, och så även underbara leksaker.

Ansvarig här är Pedro Amaury Santos Llambio, universitetsprofessor med en lidelse för utbildning. Han undervisar på universitet inne i stan, men den tid han har över ägnar han åt museet och biblioteket. Han är säker på att Kuba inte kommer att falla. Han tror på socialismen. Han utbildar människor, informerar och diskuterar världsfrågorna med dem. Han förklarar:

”Kuba är väldigt starkt. Vi har gjort allt med våra egna händer. Jag får många europeiska besökare här. Jag vet inte varför.... hur hittar de mig? Denna plats ligger så långt från närmaste storstad. Men de kommer hit: tänkare, författare, och journalister... Vi pratar. Jag talar öppet med dem: ’allt det ni nu har i Europa har ni tack vare de massakrer och stölder ni begått världen över’.”

- Och kultur

I Havanna träffade jag konstnärer, filmare, journalister och restaurangägare. Deras språk var utsirat, orden valda med större omsorg. Där talade de mer om ”fred” och ”förståelse”. En del i Havanna bryr sig inte om politik, men de flesta gör det. Jag förstår varför många utlänningar efter att bara ha besökt Havanna och kanske en eller två turiststränder tycker att Kuba håller på att förlora sin revolutionära gnista. Men även i Havanna är ”tjänsteleverantörer” en sak, och vanliga medborgare en helt annan. Och de stora kubanska intellektuella och konstnärerna är naturligtvis nästan enhälligt för revolutionen.

Glorieta i Guantánamo

I den andra änden av landet ligger byn Glorieta, några kilometer från Guantánamobukten, precis vid ”gränsen” till USA. Jag stoppar en ung kvinna mitt på gatan. Hon är 28 år, arbetar i en videobutik. Hon heter Yarai. Det är ett slumpmässigt val. Jag frågar henne om hon vet vad som händer på andra sidan taggtråden, på det ockuperade området. Hon vet. Är hon rädd?

”Rädd? Självklart inte! Jag hoppas det aldrig ska bli något krig med gringos... Självklart vill vi att detta basområde återlämnas till Kuba. Dom ska inte ha det. Men om jag är rädd? Inte ett dugg!” Andra i byn reagerar på liknande sätt.

Jag frågar om de är ”rädda”. För många av mina vänner världen över uttrycker hela tiden sin oro, att Kuba inte ska överleva, att det snart skulle kunna svepas bort.

Tillbaka i Guantánamo såg jag en stor lekplats full med barn. Det var söndag och tusentals människor var ute och lekte, promenerade, pratade. Ännu en vacker kubansk stad! Jag upplevde en avspänd, optimistisk atmosfär. Jag samtalade med folk. Några var upprörda över basen, andra var likgiltiga. Men det fanns ingen rädsla, utan en absolut övertygelse om att Kubas system kommer att överleva.

Vid infarten till Guantánamo möter en jättestor affisch:
VÄLKOMMEN TILL GUANTANAMO!
ANTI-IMPERIALISMENS FÖRSTA
FÖRSVARSLINJE.

Plötsligt låg basen där framför mig, nedanför: enorm, inkräktande, motbjudande, helt malplacerad. Olagligt ockuperad kubansk mark, ett imperialistiskt fäste. På vägen dit stoppades vår bil vid en vägspärr. Det är sällan bilar stoppas av polisen på Kuba, men här, nära ”gränsen”, är läget alltid lite spänt. Polisen råkade vara en ung kvinna. Kubanska stridsvagnar stod i närheten, kanonerna riktade mot basen. Vi såg bunkrar och taggtråd. Ja, ”anti-imperialismens första försvarslinje”.

Jag stod vid fronten, och på rätt sida om linjen.

Jag pekade mot taggtråden och frågade polisen om hon var orolig. ”Nej.”

”Är du inte rädd för vad som kan ligga bakom Obamas besök? att de nu kommer att försöka med något annat? att de till slut skulle lyckas krossa Kubas socialism?”

”Nej, jag är inte rädd”, svarade hon. Bara så där. Stolt. Övertygad.

Översättning Cristine Vaple, Redigering Eva Björklund